

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE

Decizia civilă nr.6246

Ședința publică din data de 3 decembrie 2021

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: MIHAELA ROXANA COZMA

JUDECĂTOR: GABRIELA FLORESCU

GREFIER: DANIELA ADRIANA MATACHE

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de apelanta pârâtă **Societatea Microelectrica S.A.**, împotriva sentinței civile nr. 3829 din data de 26.05.2021 pronunțate de Tribunalul București Secția a VIII a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 7887/3/2021, în contradictoriu cu intimata reclamantă **Delca Daniela**, pe fond cauza având ca obiect „obligția de a face”.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns intimatul reclamant, prin administrator, lipsă fiind intimata reclamantă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Curtea pune în discuția părților dacă există chestiuni prealabile discutării probelor în condițiile art. 245 -248 din Codul de procedură civilă.

Apelanta pârâtă, prin administrator, învederează instanței că nu sunt chestiuni prealabile de discutat.

Curtea acordă cuvântul asupra probelor în condițiile art. 478 din Codul de procedură civilă.

Apelanta pârâtă, prin administrator, învederează că nu sunt alte probe de administrat în afara celor deja aflate la dosar.

Nemaifiind alte chestiuni prealabile de discutat, probe de administrat sau excepții de invocat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă părții prezente cuvântul pentru susțineri asupra apelului formulat.

Având cuvântul, apelanta pârâtă, prin administrator, solicită să menționeze că, în conformitate cu Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, carnetele de muncă trebuiau predate fiecărui salariat pe bază de proces-verbal.

Intimata a primit carnetul de muncă în anul 1993, cu 7 ani înainte ca apelanta să apară în societate și este de presupus că la semnarea procesului-verbal, prin care a primit carnetul de muncă, în original, s-au transmis toate actele care puteau să facă dovada unei activități în societate.

În subsidiar, arată că societatea apelantă nu a primit niciun fel de arhivă de personal de la vânzătorul acțiunilor, iar în adresa, pe care a depus-o apelanta de la Ministrul Muncii unde a făcut toate demersurile pentru ansamblul salariaților, se precizează clar că legea arhivelor nr. 16/1996 prevede că documentele de muncă se predau pe bază de proces-verbal cumpărătorului sau unei societăți, pe bază de contract, or, acest lucru nu s-a întâmplat.

Din afirmațiile intimatei reiese că procesul-verbal a fost semnat de către administratorul societății apelante, lucru total neadevărat, deoarece nici nu ar fi putut fi semnat de către administrator pentru că transferul de proprietate nu se făcuse la Registrul Comerțului și semnătura administratorului nu era opozabilă erga omnes. Societatea apelantă a preluat de la cartea de muncă, 70 de persoane cu carte de muncă. Nu a cunoscut existența

acestei persoane până la momentul la care a introdus acțiunea în instanță. Cartea de muncă, dacă este în original și dacă este transmisă societății, societatea nu are capacitatea să confirme dacă este conformă cu originalul sau nu. Adeverința nu este un act de dispoziție, nu poate să scrie directorul sau administratorul ce dorește, este pur și simplu copiat făcut de inspectorul de personal care copiază din documente existente, deci societatea a fost în imposibilitatea reală de a face ceea ce se cheamă obligația reală de a face, care se referă la lucruri care pot fi făcute.

Solicită să fie admis apelul, să fie respinsă cererea de eliberare de adeverință sau dacă în baza cercetării judecătorești, analizând actele, se consideră de către instanță că o adeverință se poate emite, solicită să se menționeze cu cât mai mare precizie cu puțință ce ar trebui apelanta să scrie în adeverință pentru ca, ulterior, să nu fie alte dispute, pentru că, realmente, societatea apelantă nu cunoaște intimata și este curios ca după 30 de ani o persoană să ceară unei societăți pe care nu o cunoaște, o adeverință, când a preluat toate actele sub semnătură.

Curtea declară închise dezbaterile și în raport de prevederile art. 394 Cod procedură civilă, reține cauza în pronunțare.

Referat: După rămânerea cauzei în pronunțare s-a prezentat intimata reclamantă, căruia i s-a adus la cunoștință că dosarul a rămas în pronunțare.

CURTEA,

Deliberând asupra apelului civil de față,

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a VIII-a Conflicte de Munca și Asigurări Sociale la data de 18.03.2021 sub nr. 7887/3/2021 reclamanta DELCA DANIELA a chemat în judecată pe parata SOCIETATEA MICROELECTRONICA S.A solicitând instanței ca prin hotărârea ce va fi pronunțată în cauza să se dispună obligarea părții în calitate de fost angajator și deținător al fondului arhivistic, la emiterea și comunicarea unei adeverințe atestatoare a salariului brut realizat în acord individual, menționarea sporurilor de vechime, sporurilor de fidelitate, sporurilor pentru lucrul în timpul nopții, sporuri pentru microscop și alte sporuri și venituri de care am beneficiat în perioada 1983 -1993 fiindu-i necesară pentru ca sporurile și veniturile indicate să îi fie luate în calcul pentru stabilirea drepturilor de pensie.

Prin sentința civilă nr. 3829 din data de 26.05.2021, pronunțată de către Tribunalul București - Secția a VIII – a conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 7887/3/2021 a fost admisă acțiunea formulată de reclamanta DELCA DANIELA, în contradictoriu cu pârâta SOCIETATEA MICROELECTRONICA SA.

A fost obligată pârâta să elibereze și să comunice reclamantei o adeverință în care să se menționeze pentru perioada 1983-1993 salariul brut realizat în acord individual, sporul de vechime, sporul de fidelitate, sporul pentru lucrul în timpul nopții, sporul pentru microscop și alte sporuri și venituri.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamanta a fost salariată părții în baza contractului individual de muncă nr. 474/12.12.1983, în perioada 12.12.1983-25.01.1993, ocupând succesiv funcția C.D.S., confecționar dispozitive și controlor CTC, conform mențiunilor din carnetul de muncă (filele 14-17 din dosar).

Reclamanta solicită eliberarea de către pârâta, în calitatea sa de fost angajator, a unei adeverințe care să ateste salariului brut realizat în acord individual, menționarea sporurilor de vechime, sporurilor de fidelitate, sporurilor pentru lucrul în timpul nopții, sporuri pentru microscop și alte sporuri și venituri de care am beneficiat în perioada 1983 -1993 fiindu-i necesară pentru ca sporurile și veniturile indicate să îi fie luate în calcul pentru stabilirea drepturilor de pensie.

Potrivit art. 272 Codul Muncii „sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare”.

Astfel, potrivit art. 127 alin 2 din HG 257/2011, de punere în aplicare a Legii 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, adeverința prin care se dovedesc sporurile obținute de reclamant va cuprinde obligatoriu cel puțin următoarele elemente: a) denumirea angajatorului; b) datele de identificare a persoanei; c) perioada în care s-a desfășurat activitatea, cu indicarea datei de începere și de încetare a acesteia; d) funcția, meseria sau specialitatea exercitată; e) denumirea sporurilor, procentul sau suma acordată; f) perioada în care a primit sporul și temeiul în baza căruia s-a acordat.

În condițiile în care adeverința nu evidențiază separat fiecare spor, nu se poate proceda la verificarea veniturilor care pot fi valorificate la stabilirea drepturilor de pensie.

De asemenea, potrivit art.165 alin 1 din Legea 263/1010 la determinarea punctajelor anuale până la intrarea în vigoare a prezentei legi se utilizează salariile brute sau nete, după caz, în conformitate cu modul de înregistrare a acestora în carnetul de muncă, astfel: a) salariile brute, până la data de 1 iulie 1977; b) salariile nete, de la data de 1 iulie 1977 până la data de 1 ianuarie 1991; c) salariile brute, de la data de 1 ianuarie 1991.

Potrivit art. 34 alin. 5 din Codul Muncii: "La solicitarea salariatului sau a unui fost salariat, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate."

Având în vedere și dispozițiile art. 40 alin. 2 lit. h din Codul muncii potrivit cărora angajatorul are obligația de a-i elibera salariatului, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat, Tribunalul a constatat întemeiate pretențiile reclamantei, motiv pentru care va admite acțiunea cu consecința obligării părții să elibereze reclamantei adeverința solicitată.

Tribunalul nu a reținut apărările părții în sensul că arhiva părții nu cuprinde date despre reclamantă și situația avută de aceasta, întrucât, părta nu a depus nicio dovadă în sensul celor afirmate prin întâmpinare, respectiv ca ar exista situații care au dus la distrugerea/pierderea documentelor sau efectuarea de demersuri pentru refacerea arhivei.

De asemenea, nu putut fi primită susținerea paratei în sensul că în temeiul dispozițiilor art.40 alin.2 lit.h din Codul muncii poate fi obligată doar la eliberarea unei adeverințe care să certifice exclusiv calitatea reclamantei de salariat, nu și alte elemente care privesc cuantumul veniturilor sau plata contribuțiilor de asigurări sociale. În realitatea calitatea de salariat la care face referire textul de lege include obligația de a se elibera, la cerere, „toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului”. Prevederea legală dispune deci expres necesitatea de eliberare a „tuturor documentelor” care atestă calitatea de salariat, ceea ce înseamnă toate aspectele care privesc această calitate (funcții ocupate, perioade de angajare, venituri realizate ș.a.m.d.), nu doar certificarea acestei calități.

În speță, față de situația de fapt învederată de către parata, devin incidente disp.art.26 din Legea nr.82/1991 – “În caz de pierdere, sustragere sau distrugere a documentelor financiar-contabile se vor lua măsuri de reconstituire a acestora, potrivit reglementărilor emise în acest sens, în termen de maximum 30 de zile de la constatare, iar în caz de forță majoră, în termen de 90 de zile de la constatarea încetării acesteia”. Or, în speță parata s-a limitat a invoca respectiva situație, fără a indica măsurile luate pentru reconstituirea înscrisurilor, ducând la încălcarea drepturilor menționate la art. 40 alin.2 lit.h cu raportare la art.34 alin.5 din Codul muncii.

Referitor la termenul de păstrare a documentelor, art.25 alin.1 din Legea nr.82/1991 prevede că: “Registrele de contabilitate obligatorii și documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitatea financiară se păstrează în arhiva persoanelor prevăzute la art. 1 timp de 10 ani, cu începere de la data încheierii exercițiului financiar în cursul căruia au fost întocmite, cu excepția statelor de salarii, care se păstrează timp de 50 de ani”, însă aceasta este o normă generală, care nu se aplică situațiilor neprevăzute, absolut imprevizibile și invincibile, de forță majoră, situație în care păstrarea devine imposibilă din cauza distrugerii fizice a acestora, fără a exista culpa angajatorului. Tocmai de aceea dispozițiile art.26 din

același act normativ stipulează procedura de urmat în astfel de cazuri, procedură despre care însă parata nu a indicat că ar fi urmat-o, deși obligația legală îi revenea acesteia.

Prin urmare, indiferent de mențiunile din contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni pârâtă are obligația de a reface eventuala arhivă nepredată și de a-i elibera reclamante adeverința solicitată.

De altfel chiar în înscrisul depus de parata la dosarul (fila 25), reprezentând adresă eliberată de Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului, se precizează expres că nu există un proces verbal de predare-primire a arhivei societății (care include și arhiva de personal), toată arhiva ar trebui să existe la sediul MICROELECTRONICA SA.

Acest înscris nu face decât să confirme argumentele expuse anterior, în sensul că arhiva de personal ar trebui să se afle în posesia pârâtei, chiar și în lipsa unui proces verbal care să ateste acest lucru, iar dacă nu se mai află la sediul societății, acesteia din urmă îi revine obligația legală de a o reface.

Pe de alta parte, instanța a reținut că nu se pune problema certificării unor date diferite de cele existente în carnetul de muncă al reclamantei, cu a unor date suplimentare, care la momentul completării acestui carnet nu au fost consemnate de către angajator, dar care trebuie să se regăsească în documentele contabile și de personal ale societății, potrivit dispozițiilor legale în materie. De altfel dispozițiile art.165 din Legea nr.263/2010 sunt în sensul că, pentru constituirea dosarului de pensie, veniturile realizate de pensionar în timpul activității profesionale se pot dovedi atât cu carnetul de muncă cât și cu adeverință doveditoare eliberată de fostul angajator.

Astfel ca, instanța a reținut că pârâtă nu a făcut proba inexistenței arhivei sale, în sensul că nu a dovedit evenimente neprevăzute, absolut imprevizibile și invincibile, de forță majoră, situație în care păstrarea documentelor a devenit imposibilă. Pe de altă parte, chiar dacă ar fi făcut această probă, se impune, în raport cu dispozițiile legale anterior analizate, refacerea acestei arhive.

Așadar, constatând ca fiind întemeiată solicitarea reclamantei de emitere a unei adeverințe de către pârâtă, a obligat-o pe aceasta din urmă să emită o adeverință pentru perioada în care reclamanta a fost salariată pârâtei, din care să în care să se menționeze pentru perioada 1983-1993 salariul brut realizat în acord individual, sporul de vechime, sporul de fidelitate, sporul pentru lucrul în timpul nopții, sporul pentru microscop si alte sporuri si venituri, temeiul juridic al acordării fiecărui spor și mențiunile privind plata contribuțiilor de asigurări.

În consecința, față de considerentele de fapt si de drept menționate anterior, instanța a admis cererea reclamantei.

Împotriva acestei sentințe a declarat **apel**, în termen legal și motivat, pârâta SOCIETATEA MICROELECTRONICA S.A.

În cererea întemeiată în drept pe dispozițiile art.466 C.pr.civ., apelanta pârâtă a solicitat admiterea apelului.

Societatea comercială Microelectronica S.A., urmașa întreprinderii Microelectronica, înființată în 1981, a fost privatizată în decembrie 1998, printr-un contract de vânzare-cumpărare de acțiuni, care nu a prevăzut nicio predare-primire de mijloace fixe, documente, arhive, de niciun fel.

Fostul deținător al acțiunilor, Statul Român, prin reprezentantul său FPS (AAAS, AVAS), recunoaște explicit că nu s-a predat nicio arhivă, nici cea de personal, pe simplul motiv că acestea nu existau la data transferului real de proprietate (Anexa 1).

Faptul că în contractul de privatizare se menționează că s-a predat documentația economico-financiară (balanțe, bilanțuri contabile, stocurile de materiale, situația mijloacelor fixe și a amortizărilor, clienți, furnizori, etc.) arată explicit că actele de muncă (cărți de muncă, decizii de condiții speciale de muncă, fișe de lichidare etc.), care sunt cu totul altceva decât documentația economico- financiară, nu s-au predat, pentru simplul motiv că nu au existat la data transferului de proprietate. De altfel, este notoriu pentru oricine că departamentul financiar-contabil este altceva decât departamentul de resurse umane (cadre).

Noul acționariat a făcut toate demersurile posibile de identificare a vreunei arhive de personal a foștilor salariați, de identificare a unei soluții de eliberare de adeverințe fără a avea documente (nici originale, nici copii, de niciun fel), așa cum se vede și din sumarul celor mai importante adrese anexat (Anexa 2).

Inclusiv răspunsul recent al Secretarului de Stat în Ministerul Muncii (Anexa 3) nu lasă loc la interpretări:

Adeverințele de salariat se pot elibera doar la îndeplinirea a două condiții obligatorii și simultane:

să existe documentele originale ce urmează a fi certificate;

documentele originale să se afle permanent la sediul societății, spre a putea fi supuse oricând controlului.

Niciuna dintre aceste condiții nu se îndeplinește în cazul intimății, ca și în cazul multor alți foști salariați.

Eliberarea unei adeverințe (care se face doar de inspectorul de personal, acesta fiind un salariat, precum respectivii petenți, și nu de către administrator sau acționari!), iară respectarea condițiilor de mai sus, constituie infracțiunea de fals în acte publice și se pedepsește cu închisoare. Și nu am găsit inspectorul de personal dispus să facă o asemenea infracțiune încă.

Solicită să se constate că instanța de fond nu a reținut niciunul dintre documentele transmise de societate în sensul apărării sale, deși, acționariatul privat, care a preluat activele societății, de jure și de facto (înregistrare la Registrul Comerțului, schimbarea administratorilor numiți de Stat) în iunie 1999, a fost pus exact în situația cazului de fota majoră, în care fostul acționar nu a predat niciun fel de arhivă de personal, Camera de Muncă fiind nevoită să actualizeze documentele de muncă ale personalului concediat cu plată de despăgubiri, activitate realizată de Stat, înainte de controlul de jure al societății de către noul acționariat, conform înțelegerilor prealabile cu sindicatul, înțelegeri prevăzute ca obligații în Contractul de privatizare.

De asemenea, solicită să fie respinsă teza instanței de fond după care „pârâta nu a făcut proba inexistenței arhivei sale”, mai ales în condițiile în care orice dispoziție de condiții de muncă speciale, când există, se comunică sub semnătură salariatului, înmânându-i-se un exemplar cu valoare de original. Așadar, instanța ar fi trebuit să ceară salariatului dovada exemplarului său și nu să pretindă dovedirea inexistenței a ceva.

Societatea este dispusă să ajute intimata să-și reconstituie cât mai multe dintre drepturile obținute pe durata activității sale, societatea neavând nimic de câștigat din împiedicarea unui fost salariat în a-și reface documentele unei munci de o viață, pierdute din cauza unor acționari/administratori inconștienți, pe timpul proprietății de stat.

Pentru aceasta stă societatea în instanța în contradictoriu cu intimata, întrucât sentința constituie singurul fundament legal pe baza căruia am putea emite adeverințe, alte acte, în condițiile exprese, obligatorii, prevăzute de lege.

De aceea, este crucială instanța, pe baza propriei cercetări judecătorești, să se pronunțe asupra actelor înverdate de petent, să folosească toate mijloacele specifice, astfel încât sentința să conțină explicit și cât mai detaliat posibil, ceea ce s-a reținut din documentele prezentate de petent/părți. Este, în fapt, obligația instanței să furnizeze toate elementele disponibile, așa încât petentul să-și recupereze cât mai multe dintre prevederile deciziilor luate în timp asupra cantității și calității muncii sale

Obligația de a face se referă la „ceva posibil a fi făcut”, documentabil și în strict acord cu legea. Dispozițiile de tipul „să se elibereze, să se dea, să se facă” nu au nicio funcționalitate în sensul de a furniza cele necesare petentului și eventualului său drept la pensie. Inclusiv penalizarea societății nu va duce niciodată la documente „mai bune” pentru pensie în favoarea petentului, că pedeapsa nu poate incita la nerespectarea legii, care, după cum a arătat mai sus, consideră infracțiune orice eliberare de documente în lipsa celor două condiții exprese și cumulative: existența în original a acestora și aflarea lor la sediul firmei. Doar cercetarea judecătorească și detalierea rezultatelor acesteia în sentință pot constitui temeiul legal al eliberării oricărei adeverințe care să fie de folos intimății.

Prin **întâmpinarea** formulată, intimata a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

Punctul 1. Susținerile paratului "cum că la privatizarea MICROELECTRONICA S.A. (decembrie 1998) nu s-a efectuat nici o predare-primire", sunt contrazise de Declarația pe proprie răspundere a Directorului General al MICROELECTRONICA S.A. Octav Dorin CHIRICA, declarație înregistrată cu nr. 17/779/25.11.1998 (anexă la contractul de vânzare cumpărare acțiuni nr. 815/17.12.1998) (anexa 1) în care la punctul 7, declara citez "Toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se afla la sediul societății și sunt păstrate conform cu legislația României", respectiv Legea Contabilității, Legea Arhivelor Naționale, Legea Societăților Comerciale, Codul Muncii etc.

Din actele depuse la dosarul cauzei de către reprezentantul legal Liviu Jalba având calitatea de administrator al apelantului parat SOCIETATEA MICROELECTRONICĂ S.A. rezultă faptul că domnul administrator al societarii Microelectronica S.A. nu cunoaște prevederile Legii Contabilității, Legii Arhivelor Naționale, Legii Societăților Comerciale (ceea ce este foarte grav), Codul Muncii.

Mai mult în dovedirea relei credințe a apelantului parat, reprezentantul legal aciuai având funcția de administrator, respectiv Jalba Liviu (care în anul 1998 a semnat contractul de vânzare cumpărare acțiuni), sub propria semnătură, recunoaște ca la data încheierii contractului de vânzare cumpărare acțiuni (1998) "este în cunoștință de cauză privind situația economico financiară a societarii" art. 8.10 din contractul de vânzare cumpărare acțiuni nr. 845/17.12.1998 (privatizare).

Susținerile apelantului parat sunt contrazise și de prevederile art. 7.2.4.1, 7.2.4.2., 7.2.4.3, 7.2.4. din contractul de vânzare cumpărare nr. 845/17.12.1998, semnat atât de administratorul Microelectronica Jalba Liviu cât și de reprezentantul legal al Fondului Proprietarii de Stat, clauze în care se afirmă că situațiile financiare au fost întocmite conform legislație romane, au fost aprobate de AGA, înregistrate la DGFPSCFS, toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se afla la sediul societarii etc. Contractul de vânzare cumpărare acțiuni nr. 845/17.12.1998 vine și contrazice în totalitate aberațiile susținute de apelantul parat prin reprezentantul legal administrator Jalba Liviu (care repetăm, în anul 1998 a semnat contractul de vânzare cumpărare acțiuni).

Punctul 2. Apelantul parat prin reprezentantul legal administrator Jalba Liviu (care în anul 1998 a semnat contractul de vânzare cumpărare acțiuni) încearcă să inducă în eroare Instanța de control judiciar, citând cu rea intenție și trunchiat din adresele primite de la diferite instituții, ca de exemplu:

Omite să citeze din adresa primită de la Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului nr. 19/27859/27.11.2019, faptul că I se comunică în scris "că nu exista proces verbal de predare primire a arhivei societarii Microelectronica S.A., toată arhiva ar trebui să existe la sediul societarii. Mai mult în conformitate cu legislația în vigoare privind păstrarea documentelor din arhivă, respectiv Legea 358/06.06.2002 pentru modificarea și completarea Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996, societatea are obligația sa ia măsuri pentru păstrarea, conservarea și evidență arhivei".

Omite să citeze din adresa nr. 5968/RG/3/55/469/DAS/22.03.2021 a Ministerului Muncii și Protecției Sociale care îi comunică citez: "Precizăm că dovada vechimii în munca în grupa I și/sau II de munca realizată anterior datei de 1 aprilie 2001 se face cu carnetul de munca. În situația în care în care perioadele de vechime în munca realizate în grupa I și/sau II nu sunt înregistrate în carnetul de muncă sau înregistrarea acestor perioade este efectuată incorect ori incomplet, dovada acestora se poate face cu adeverințe eliberate de către angajatori sau deținătorii de arhive" (prima pagină, ultimul paragraf).

Celelalte adrese fac referire la faptul că la privatizare, cumpărătorul urma să beneficieze de prevederile Ordonanței de Urgență nr. 52 din 22 decembrie 1998 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/1997 cu privire la unele măsuri de protecție pentru persoanele ale căror contracte individuale de muncă vor fi desfăcute ca urmare a concedierilor colective prin aplicarea programelor de restructurare, privatizare, lichidare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1997.

Omite să citeze din adresa Ministerului Muncii și Protecției Sociale nr. 3/22.03.2021, care atenționează citez "neîndeplinirea obligației de a elibera documente care atestă calitatea de salariat, activitatea desfășurată, durata activității, încadrarea activității în grupe superioare de munca....poate fi contestată în instanța".

Demersurile administratorului apelantei parate pe care a înțeles să le folosească drept probe și la judecarea cauzei pe fond invocându-le în apărarea sa și în cererea de apel, respectiv adresele emise către Arhivele Naționale, AAAS și Ministerul Muncii, au fost făcute pentru a simula buna-credința.

Contabilitatea societății putea ajunge la Arhivele Naționale doar dacă societatea își înceta activitatea, AAAS confirmă că "societatea are obligația să ia măsuri pentru păstrarea; conservarea și evidența arhivei" iar Ministerul Muncii afirmă că societatea pârâtă "are obligația de a elibera adeverința".

Apelantul parat prin reprezentantul său legal, administrator Jalba Liviu (care în anul 1998 a semnat contractul de vânzare cumpărare acțiuni) omite să recunoască că deține Declarația pe proprie răspundere a Directorului General al MICROELECTRONICA S.A. Octav Dorin Chirică, declarație înregistrată cu nr. 17/779/25.11.1998 (anexă la contractul de vânzare cumpărare acțiuni nr. 815/17.12.1998) (anexa 1) în care la punctul 7, declara citez "Toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se afla la sediul societății și sunt păstrate conform cu legislația României", respectiv Legea Contabilității, Legea Arhivelor Naționale, Legea Societăților Comerciale, Codul Muncii etc. depusă la dosarul cauzei la fond.

Reprezentantul legal al apelantului parat administrator Jalba Liviu (care în anul 1998 a semnat contractul de vânzare cumpărare acțiuni) omite să recunoască că deține și a semnat Procesul Verbal încheiat în data de 29.01.1999 al D.G.M.P.S.-JUD. ILFOV CORP CONTROL referitor la verificarea constituirii și virării la bugetul asigurărilor sociale de stat a fondurilor datorate la S.C. MICROELECTRONICA S.A. în care inspectorii de specialitate sub semnătură proprie, consemnează că societatea își desfășoară activitatea cu 265 salariați, ca societatea a mai făcut obiectul urnii control al Cornului de Control Asigurări Sociale al DGMPS, redactându-se proces verbal în 22.05.1995. care a cuprins perioada controlată aprilie 1993- aprilie 1995.

În acest proces verbal de control nu se face nici o mențiune că nu s-ar fi găsit arhiva societății.

Datele referitoare la contribuții la asigurările sociale și cele pentru pensia suplimentară se regăsesc în statele de plată, ordine de plată etc.

Deci în anul 1999 există arhiva aferenta perioade 1993-1995.

Inspectorii consemnează că perioada ce urmă a fi controlată privind contribuții la asigurările sociale și cele pentru pensia suplimentară este mai 1995-decembrie 1998.

Apelantul pârât este de rea credință. când afirma că nu i s-a predat arhiva. având în vedere că se recunoaște de către conducerea societății primirea statelor de plată înapoi de la Corpul de control al DGPMS ILFOV privind perioada 1995-1998. inclusiv reprezentantul legal al apelantului parat administrator Jalba Liviu (care în anul 1998 a semnat contractul de vânzare cumpărare acțiuni) este menționat în acest proces verbal al Corpului de control al DGPMS ILFOV.

Reprezentantul legal al apelantului parat administrator Jalba Liviu (care în anul 1998 a semnat contractul de vânzare cumpărare acțiuni) omite ca în Adunarea Generală Extraordinară a Acționarilor din data de 12.01.1999, nu s-a făcut vorbire de nici o dispariție, nici o predare primire, nici un înec al arhivei sau a distrugerii acestei de către șobolani;

Punctul 3. Reprezentantul legal al apelantului parat administrator Jalba Liviu (care în anul 1998 a semnat contractul de vânzare cumpărare acțiuni) nu realizează că adeverințele de venituri se eliberează în conformitate cu veniturile din statele de salarii, care întâmplător, sunt documentații economico financiare și nu vrem să intrăm în detalii pentru a-I comunica că în preț de cost al unui produs intra și costul cu forța de munca care îl regăsești în statele de plată.

Punctul 4. Sunt irelevante susținerile apelantului parat, deoarece nu exista nici un document/proba, așa cum a constatat și instanța de fond, care să probeze

distragerea/inundarea/mâncatul de către șobolani/dispărutul din arhiva judecătorei/nepredatul arhivei la privatizare a arhivei.

În cadrul numeroaselor procese deschise de foștii angajații care solicitau eliberarea adeverințelor din care să reiasă sporurile primite sau grupa de muncă societatea și-a schimbat apărările, susținând că arhiva s-ar fi aflat într-un subsol inundat, că a fost distrusă, apoi că a fost mâncată de șobolani, că nu i-a fost predată la privatizare și cea mai șocantă încercare de apărare a fost aceea că arhiva a dispărut de la judecătoria sector 1, unde era în desfășurare proces cu revendicatorii de terenuri, (ce rost mai au atunci adresele către AAAS, Ministerul Muncii și Arhivele Naționale?).

Cu toate acestea, în anii 2005, 2006, 2007 respectiv 2009, societatea a eliberat unor foști angajați adeverințe (aflate la dosar) ce cuprind sporurile de vechime, fidelitate și toxicitate pentru perioada 1982- 1999.

Reprezentantul legal al paratului apelant, refuză să accepte că are obligația legală de a deține și de a reconstitui arhiva de personal, iar eventuala lipsă a arhivei reprezintă cuina apelantei și nu poate fi invocată în apărarea sa.

Potrivit art. 26 din legea contabilității nr.82/1991, societatea are obligația ca, în termen de 30 de zile, dacă a constatat lipsuri în arhiva de personal, să reconstituie toată arhiva de personal, deci oricare ar fi apărările pârâtei, apelanta trebuie să dețină arhiva de personal, fie în formă inițială, fie reconstituită, și să îmi emită adeverința solicitată întrucât nu poate hotărî ce venituri se iau sau nu în considerare la calculul pensiei, iar colegii mei cărora societatea le-a emis adeverințele, au primit în plus la pensie între 500 și 800 lei lunar.

Punctul 5. Chiar și Ministerul Muncii îi comunică paratului apelant faptul, că este nevoie de arhivă pentru a elibera adeverințe. Cum a funcționat până acum apelantul parat fără arhivă? Ce măsuri a luat pentru păstrarea arhivei?

Punctul 6. Apelantul parat omite să mai citeze Ministerul Muncii care în adresa transmisă, îi comunică și condițiile de formă și fond ale adeverinței. Citam:” adeverințele vor purta număr, data eliberării, stampila unității, precum și semnătură celui care angajează unitatea (societatea în cazul nostru) sau a persoanei delegate în acest sens de conducerea unității”. A delega însemna că tu conducător al societății dai un ordin prin care îți delegi niște competente, care deși delegate către altul, cu acel altul răspunzi în solidar. Așa că a da vina pe lucrători nu îi face cinste paratului apelant prin reprezentantul său legal.

Punctul 7.Referitor la textul marcat, paratul apelant face confuzie între depunerea dosarului de pensie și eliberarea adeverințelor de venit (care este document necesar în dosarul pentru pensionare) și cu rea voință nu mai citează și faptul că Ministerul Muncii și Protecției Sociale în aceeași adresa îi comunică citez: “În vederea obținerii adeverințelor necesare, solicitarea trebuie adresată angajatorului sau instituției care a preluat arhiva fostului angajator. Obligația eliberării acestor documente intra în sarcina exclusivă a angajatorului, respectiv a instituției care a preluat arhiva fostului angajator, în cazul în care acesta nu mai exista. Angajatorii sau orice alți deținători de arhive sunt obligați să elibereze aceste adeverințe în termen de 30 de zile de la data solicitării”.

Conform celor afirmate de pârât la punct 7, că a cerut Camerei de munca arhiva existență pentru cele 73 de persoane rămase, iar aceste documente au fost date societății de către Camera de Muncă la data de 1999 precum și documentele depuse ca anexe, sunt invocate cu rea credință încercând a induce instanța de judecată, deoarece aceste documente cuprinse în anexe, simt specifice aplicării Ordonanței de urgență nr. 9/1997 cu privire la unele măsuri de protecție pentru persoanele ale căror contracte individuale de muncă vor fi desfăcute ca urmare a concedierilor colective prin aplicarea programelor de restructurare, privatizare.

Precizează de asemenea că documentele din care se extrag date în vederea eliberării adeverinței de venituri în vederea depunerii la dosarul de pensionare sunt statele de plată, pontaje, documente care sunt ale societății și a căror păstrare este reglementată Legea Contabilității și Legea Arhivelor Naționale.

Punctul 8. Este irelevant în prezența cauza deoarece paratul apelant a refuzat eliberarea adeverinței la solicitarea mea, deși până în 2009 a eliberat adeverințe. Paratul nu este în

poziția de "a ajuta", paratul are obligația de a elibera adeverințe conform prevederilor Legii nr. 263/2010 aprobate prin HG 257/2011, Codul Muncii.

Punctul 9 Susținerile paratului în cauza de față, nu au nici o relevanță, deoarece cererea de chemare în judecată este introdusă pentru a obliga paratul să elibereze adeverința de venituri conform prevederilor Legii nr. 263/2010 aprobate prin HG 257/2011, Codul Muncii.

Punctul 10. Irelevant pentru prezența cauzei, deoarece așa cum a constatat instanța de fond nu sunt depuse documente care să ateste dispariția arhivei.

Examinând motivele de apel formulate față de hotărârea apelată și probele administrate în cauză, cercetând pricina în limitele prevăzute de art. 477 și următoarele Cod procedură civilă, se rețin următoarele:

În cauza de față dispozițiile citate sunt incidente cu privire la obligația angajatorului de eliberare de documente cu privire la activitatea profesională a reclamantei, astfel cum aceasta s-a desfășurat deja în intervalul în care a fost angajată societății, în vederea stabilirii drepturilor de pensie.

În ceea ce privește sarcina probei, conform prevederilor art.272 Codul muncii, Curtea precizează că nu se pune problema dovedirii de către angajator a unor fapte negative nedeterminate, ci a dovedirii unor fapte pozitive, cum ar fi situații care au dus la distrugerea/pierderea documentelor (în acest sens simplele afirmații ale reprezentantului societății, nedovedite, nu pot fi primite de instanță) sau efectuarea de demersuri pentru refacerea arhivei.

În raport cu argumentul apelantei potrivit cu care nu deține în arhivă documente cu privire la activitatea intimă-reclamante, Curtea arată că, potrivit disp.art.40 alin.2 lit.h cu raportare la art.34 alin.5 din Codul muncii, angajatorul este obligat să elibereze la cerere toate documentele ce atestă calitatea de salariat a celui care solicită, respectiv documente care să ateste activitatea desfășurată de acesta, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate.

Calitatea de salariat la care face referire textul de lege include obligația de a se elibera, la cerere, „toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului”. Prevederea legală dispune deci expres necesitatea de eliberare a „tuturor documentelor” care atestă calitatea de salariat, ceea ce înseamnă toate aspectele care privesc această calitate (funcții ocupate, perioade de angajare, venituri realizate șamd), nu doar certificarea acestei calități. Altfel, s-ar goli practic de conținut această obligație a angajatorului iar angajatul ar fi lipsit de posibilitatea de a dovedi aspectele care privesc activitatea sa profesională.

În speță, chiar înscrisul de care se prevalează apelanta menționează explicit faptul că ”toată arhiva ar trebui să existe la sediul societății Microelectronica SA” – f.7. Acest înscris nu face decât să confirme argumentele expuse anterior de către Curte, în sensul că arhiva de personal ar trebui să se afle în posesia apelantei-pârâte, chiar și în lipsa unui proces verbal care să ateste acest lucru, iar dacă nu se mai află la sediul societății, acesteia din urmă îi revine obligația legală de a o reface.

Referitor la termenul de păstrare a documentelor, art.25 alin.1 din Legea nr.82/1991 prevede că: “Registrele de contabilitate obligatorii și documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitatea financiară se păstrează în arhiva persoanelor prevăzute la art. 1 timp de 10 ani, cu începere de la data încheierii exercițiului financiar în cursul căruia au fost întocmite, cu excepția statelor de salarii, care se păstrează timp de 50 de ani”, însă aceasta este o normă generală, care nu se aplică situațiilor neprevăzute, absolut imprevizibile și invincibile, de forță majoră, situație în care păstrarea devine imposibilă din cauza distrugerii fizice a acestora, fără a exista culpa angajatorului. Tocmai de aceea disp.art.26 din același act normativ stipulează procedura de urmat în astfel de cazuri, procedură despre care însă apelanta nu a făcut vorbire și nu a indicat că ar fi urmat-o, deși obligația legală îi revenea acesteia.

Prin urmare, indiferent de mențiunile din contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr.845/17.12.1998, apelanta-pârâtă are obligația de a reface eventuala arhivă nepredată și de a-i elibera intimă-reclamantei adeverința solicitată.

Nu se pune problema certificării unor date diferite de cele existente în carnetul de muncă al angajatei reclamante, cu a unor date suplimentare, care la momentul completării acestui carnet nu au fost consemnate de către angajator, dar care trebuie să se regăsească în documentele contabile și de personal ale societății, potrivit dispozițiilor legale în materie. De altfel dispozițiile art.165 din Legea nr.263/2010 sunt în sensul că, pentru constituirea dosarului de pensie, veniturile realizate de pensionar în timpul activității profesionale se pot dovedi atât cu carnetul de muncă cât și cu adeverință doveditoare eliberată de fostul angajator.

Față de toate considerentele evocate anterior, văzând și disp.art.480 alin.1 Cpc, Curtea va respinge ca nefondat apelul formulat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge apelul formulat de apelanta pârâtă **Societatea Microelectrica S.A.**, cu sediul în București, sector 2, str. Pictor Andreescu, nr. 1, ap. 3, cod fiscal RO 1090, număr de ordine în Registrul Comerțului J40/7345/2002, împotriva sentinței civile nr. 3829 din data de 26.05.2021 pronunțate de Tribunalul București Secția a VIII a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 7887/3/2021, în contradictoriu cu intimata reclamantă **Delca Daniela**,

, sector 6, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată azi, 03.12.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte
Mihaela Roxana Cozma

Judecător
Gabriela Florescu

Grefier
Daniela Adriana Matache

Red: M.R.C./20.12.2021
Dact.: D.A.M.
4ex./08.12.2021
Jud.fond: Dragu Mihaela
Se legitimează în baza
pronunțată în dosarul nr. 7887/3/2021
ca fiind conformă cu originalul aflat la
mapa de hotărâri a secției.

GREFIER ȘEF,

„S-a anulat chitanța/focus de verificare Nr. ....”

în sumă de 5 lei

GREFIER ȘEF,